

Изведнѣжъ момичето дигна чело, впи смѣло очи въ неговитѣ.

— Искамъ да те питамъ, защо не ме пушашъ да отида съ Дафина въ църквата „Св. Димитъръ“, защо не искатъ да впрѣгнатъ кочията. Ако конетѣ трѣбватъ, азъ мога и пешъ да отида. Ако Дафина има друга работа, азъ мога и сама да отида. Ти ли не имъ позволявашъ да ме пушатъ?

Борилъ все още я гледаше поразенъ, сякашъ вдървенъ. Това момиче бѣ единствения човѣкъ въ Търновъ, който не се боеше отъ него. Кой други би ималъ дързостъта така да му говори? Не разбираше ли тя опасността на която се подхвърля съ безумната си смѣлость? Или той доста дълго бѣ търпѣлъ детскитѣ ѝ волности и сега бѣ вече твърде мѣчно да я научи на покорство.

Зла усмивка разкриви бледата му уста. Безцвѣтитѣ му очи потъмнѣха като стомана. Като змийски съсъкъ отхвъркна задъханата му заповѣдь:

— Прибирай се веднага горе и други пѣтъ да не си посмѣла да ме беспокоишъ по този начинъ. Хайде!

И той тропна съ кракъ.

Но момичето не помръдна отъ мѣстото си.

Борилъ прехапа устни, почна да диша тежко. Въ очитѣ му премина опасенъ блѣсъкъ. Следъ това се сдържа, извърна се къмъ писеца:

— Готовъ ли е свитѣка? Почвай ... „До свѣтлия василевъ на ромейтѣ, киръ Тодоръ — отъ Асѣнь Борилъ, императоръ на българитѣ.“ Така — следъ това се извърна.

— Още ли си тукъ? Какво чакашъ?

— Искамъ да отида въ църквата „Свети Димитъръ“, искамъ да отида!

Девическото чело се сбърчи въ закана. Мария отметна съ упорито движение тежкитѣ си плитки, които напомняха нѣжния и сладкъ цвѣтъ на меда.

— Кажи имъ да ме пуснатъ! Искамъ да отида!

Борилъ се изсмѣ. Чудната настойчивость на момичето го развесели.

— Ами ако не ти позволя?

цар